

De ők így folytatták: „Hadd lássuk, milyen csodajelet viszel végbe! Akkor majd hiszünk neked. Mit tudsz tenni? Atyánk mannárt ettek a pusztában, amint az Írás mondja: Égi kenyeret adott nekik enni.” Jézus erre azt mondta: „Bizony, bizony, mondom nektek: Nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. Mert az az Isten kenyere, aki alászáll a mennyből és életet ad a világnak.”

Jelet! Jelet! Jelet!

Bizonyíts újra, hogy az vagy, akinek mondod magad!

Jóllakattál! Utánad megyünk, hogy megint jóllakass, de ez nem elég.

Hogy higgyünk neked, bizonyíts! ..... Újra és újra.

Tegnap bizonyítottál, de ma csak akkor hiszünk neked, ha most is bizonyítasz. Holnap pedig...

Jelet! Jelet! Jelet!

Ha nincs csodajel, nem hiszünk!

És ha megkapják (megkapjuk) a jelet, akkor mi lesz?

(A jelet követelő hinni akar? Vagy ha nincs jel, csak okot keres arra, hogy ne higgyen?)

A csodajel-kérés végigkísér a Biblián, a kereszténység történetén, a mai életeken.

Szentté is csak olyat avatnak, aki bizonyítottan csodát tett. (Pedig a csodát Isten teszi.) „A boldoggá avatáshoz szükséges egyetlen csoda melletti újabb csoda bizonyítását követően maga a pápa avatja szentté.”

Mi is nap- mint-nap kérjük, keressük a csodákat és nem vesszük észre, a szemünk előtt lejátszódó dolgokat. Amit mi nem vagyunk képesek megtenni azt Istentől várjuk.

Van, aki átesik a ló túlsó oldalára és már azt is Istentől várja, amit egy kis erőfeszítéssel képes lenne megtenni.

- Mennyire vagyunk jelet kérők?
- Hiszünk-e jelek nélkül is?
- Mennyire vagyunk csodát várók?
- Megtesszük-e azt, ami tőlünk telik?
- Istenre hagyjuk-e azt is, amit megtehetnénk, de erőfeszítésbe kerül?

Mennyei Atyánk, köszönöm, hogy szeretsz minket!

Horváth Péter, Érd